

Izziv ljubezni

Današnji evangeljski odlomek bi šel morda mimo nas, če ne bi bilo posebnih zahtev ljubezni, ki smo jih slišali v prvem berilu. Eno je reči, da ljubim svojega bližnjega kot samega sebe, drugo pa je priznati priseljenca, ubožca in dolžnika kot svojega bližnjega. Vsaka skupina nas vabi, da globlje raziščemo, kaj pomeni biti v zavezi z Bogom.

Farizeji in pismouki so bili mojstri v izražanju Mojzesovih zakonov. Točno so vedeli, katera je največja zapoved, preden so to spraševali Jezusa. Vsi Judje dnevno ponavljajo Sh'ma: »Poslušaj, o Izrael, Gospod, tvoj Bog je en sam. Ljubi svojega Gospoda z vsem srcem, vsem mišljenjem in vso močjo.« Vedeli so, da je poleg tega bistvenega dela pomembna tudi zahteva ljubezni do bližnjega.

Ti učitelji pa so bili mojstri tudi v tem, da so se izogibali zapovedim, ko jim je to ustrezalo. Ko evangelist Luka govori o srečanju z njimi, opiše tudi Jezusovo zgodbo o usmiljenem Samarijanu, v kateri duhovnik in levit opravičujeta običaje, zaradi katerih pustita bližnjega na tleh ob poti v Jeriho.

Mojzes je ljudi opozarjal, da so dolžni druge ljubiti prav tako, kot je Bog ljubil njih, ko jih je rešil suženjstva. Tako kot je Bog uslišal jok ubogih in jih izpeljal iz Egipta, prav tako morajo zdaj oni skrbeti za vdove, sirote in tujce. Bog, ki vse vidi, bo kaznoval tiste, ki zlorabljejo ubogega bližnjega, izsiljujejo visoke obresti za posojilo ali čez noč vzamejo ubožcu plašč, da bi dobili plačilo.

Prav z lahkoto zahteve prevedemo v naš čas. Koliko izmed teh, ki so uspešni, s pomočjo davkov in olajšav, sestavljenih tako, da so v večjo korist izobraženim in premožnim, prezira uboge, ki se borijo za vsakdanji kruh? Ali kako lahko potomci priseljencev pozabijo na svoj

izvor in prepovedo priseljevanje prišlekom, ki bi želeli, prav tako kot naši predniki, pobegniti pred revščino in nasiljem?

Ta vprašanja niso enostavna in jih ni lahko rešiti v skrajšani obliki. Toda ali ta okrajšava upravičuje, da so ljudje v naši skupnosti obsojeni, ker so zaradi slabših možnosti ali položaja degradirani v slabo plačane službe, zaradi česar imamo mi koristi? Ali mislimo, da Bog ne bo videl solz ubogih ljudi in slišal njihovega joka?

Jezus je sredi med nami pri vsaki sveti maši. Razodeva se nam v Božji besedi. Spominjamo se njegove smrti v lomljenju kruha in ko pijemo iz enega keliha. Njegova daritev na križu nas osvobaja, da lahko ljubimo drug drugega, kot nas je on ljubil. Gospodova miza je obložena z darovi za vsakogar, da jih mi, njegovi učenci, ponesemo v lačen, žejen in bojujoči svet. Največjo zapoved ljubezni izpolnujemo takrat, ko se popolnoma predamo Bogu, potem pa gremo naprej, da bi delili njegovo brezpogojno ljubezen vsakomur, ki ga srečamo.

Izziv ljubezni je že ta, da pogledamo okrog sebe po cerkvi in se vprašamo, kdo je danes tu? Koga ni in zakaj ne? Če naša cerkev odseva rasno razlikovanje, strah pred drugačnostjo ali če je ta naša cerkev ekonomska in kulturna cona udobja, kako bomo doživeli popolno Božjo podobo in podobnost Bogu, ki je v naši Cerkvi in človeški družini? Kako bomo izkazovali telesna dela usmiljenja ali blagre? Kako bomo sprejeli Jezusa tujca, preroka, tistega, ki je umrl, da bi mi lahko živeli?

avtor: P. Marrin

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>